

Min tid på F 10 Bulltofta
berättat av
Lennart Smith

Jag minns en episod från våren 1944. Vi hade på grund av dåligt väder på Bulltofta med låg molnhöjd och dålig sikt start och landningsförbud.

Under tiden satt vi och lyssnade på tyska jaktradion. F 10 hade lyckats att få fram de olika frekvenserna för den tyska jaktradion. Efter att ha avlyssnat den ett slag förstod vi att det var stora amerikanska förband på anflygning mot Berlinområdet och vi kunde på ett ungefär bedöma när eventuell inflygning på sydkusten skulle ske så vi satte oss i flygplanen under högsta beredskap för vädret hade blivit något bättre och när den optiska flygbevakningen på sydkusten meddelade att det var inflygningar fick jag startorder med min rote. Startade österut och i mycket dåligt väder gick jag mot Rommeleåsen, men kom där underfund med att det inte gick att gå över den utan jag fick gå runt den. När vi kom över på andra sidan fick jag plötsligt se något som skymde till i dimman. Jag bröt ut starkt vänster och svängde och fick kontakt med en Liberator som låg med stället ute och tydligen förberedde en landning på en åker. Jag gick förbi honom och vingtippade samt tog ut och in stället för att markera att han skulle göra det samma och efter att ha svängt några varv så gick vi rakt ut på en kurs. Men vid det tillfället hade jag ingen aning om var jag befann mig i Skåne, men bestämde mig för en kurs och efter ett tag kom jag till en järnväg. Eftersom jag visste att jag låg öster om Malmö så svängde jag västerut. Det dröjde ett tag men efter en tid kom vi till en ort jag kände igen som Eslöv. Då bestämde jag mig för att svänga söderut och ta järnvägen till Malmö. Mycket riktigt fanns där en järnväg som gick söderut mot vad jag trodde var Malmö. Efter ett tag började jag misstänka att det kanske inte var stambanan jag följde, men fortsatte och kom efter ett tag till Ystad. Där bestämde jag mig för att det inte går att gå mot Malmö på grund av det dåliga vädret samt var det också besvärligt att ligga och flyga rote med ett så stort flygplan, men han följde snällt efter när jag tog landsvägen norrut mellan sjöarna där nere upp mot Sövdefältet. Jag gick ett varv runt fältet, tog ut stället, gick ut för inflygning och markerade för honom att landa och han följde snällt med och landade. Jag lade mig över fältet och tittade på honom en stund och det kom en massa soldater och tog hand om honom. I samma veva kom min rotetvåa som hade blivit av med mig när jag bröt ut. Han hade bara ett ögonblick tittat åt ett annat håll så jag försvann ur hans blickfång. Han var mycket lycklig för han trodde att jag gått i backen. Vi bestämde oss för att gå till Malmö. Vi följde landsvägen via Dalby och Lund till Bulltofta.

Det var ganska skoj att höra berömmet från den amerikanska besättningen när de berömde det svenska jaktflygets inflygningslinjer som ledde dem förbi allt luftvärn för de hade konstaterat att vi först hade gått norrut sedan hade vi gått västerut och sedan hade vi gått söderut och sedan hade vi gått norrut igen och de hade ju inte sett något luftvärn heller.